

"DE GOEDE HERDER" VAN KAS VIA KERK NAAR GARAGE ?!

1962 begint in Rome het tweede Vaticaans concilie, Johannes is paus en Mgr. Bekkers is bisschop van Den Bosch. In dat jaar, 1962, is het allemaal enthousiast en veelbelovend begonnen met de parochie van 'De Goede Herder':

Eerst even in de gymzaal, daarna in de kassen bij van der Velden aan de Veghelseweg, met bouwpastoor Guus Klessens.

Met de actie "Twee huizen voor één Heer" en de eerste steenlegging door ds. Hans de Pater werd deze kerk tot een monument van Oecumene.

Geïnspireerd door de liturgische vernieuwing van het concilie en de ambitie van Mgr. Bekkers werd dit gebouw in zijn geboorteplaats Sint-Oedenrode tot een monument van Vaticanum II.

Door het ontwerp van ir. dr. Pieter Dijkema, gebaseerd op de architectuur en maatvoering van de Bossche School, is dit gebouw, de laatste grote kerk in het bisdom een monument van moderne kerkarchitectuur.

Op 18 mei 1966 werd de kerk in gebruik genomen. Een kerk die geen voor- en achterzijde heeft, alleen een centrum waaromheen de gelovigen zich verzamelen, een teken van eenheid tussen priester en Gods Volk onderweg, een monument van eenheid tussen altaar en gemeenschap.

Dit kerkgebouw werd tot een thuis waar velen gedoopt, gevormd en getrouwd zijn.

Een thuis, waar kinderen en jongeren hun eerste communie en vormsel deden.

Een thuis, van waar uit we afscheid hebben genomen van onze dierbaren.

Een thuis, waar vreugde en verdriet gelovig met elkaar werden gedeeld.

Een thuis, waar door te luisteren naar zijn Woord en het vieren van de Eucharistie inspiratie werd gevonden voor het dagelijks leven.

In de jaren zeventig / tachtig kwam als een soort sluipmoordenaar de polarisatie in de Nederlandse Rooms Katholieke Kerk met als toppunt ofwel dieptepunt het pausbezoek in 1985.

De katholieken vallen uiteen:

-tussen progressief en conservatief, -tussen rechts en links, -tussen orthodox en liberaal, -tussen behoudend en vernieuwend. Velen werden onverschillig. Deze polarisatie was en is nog steeds letterlijk en figuurlijk kerk- en hartverscheurend.

Rond 2010 na de onthulling van het kindermisbruik, het machtsmisbruik en de doofpotcultuur, zijn nog meer mensen de weg binnen de rooms katholieke kerk kwijt geraakt!

Sommigen zijn al vertrokken, anderen vragen zich af:

Wil ik hier nog bij horen?

Wat is er nog over van die 'oer'-christelijke idealen?

Plaatsvervangende schaamte, verdriet en teleurstelling.

Had dit alles voorkomen kunnen worden?

Hoe dan ook het roept minstens vragen op, dat vandaag, anno 2014, ruim vijftig jaar na het tweede Vaticaans concilie:

–Het priesterambt nog steeds alleen toegankelijk is voor ongetrouwde mannen. –Dat de oecumenische dialoog tussen Rooms Katholieken en de kerken van de

Reformatie over ambt, avondmaal en eucharistie is vastgelopen. –Dat er binnen de Rooms Katholieke Kerk nog steeds geen 'legitieme' samenlevingsvorm is voor mensen van hetzelfde geslacht.

–Dat er nog steeds op dezelfde manier als in de jaren vijftig gesproken wordt over het gebruik van anticonceptie.

– Dat hertrouwd gescheiden mensen officieel nog steeds niet volwaardig kunnen deelnemen aan het sacramenteel, kerkelijk leven.

Kardinaal Carlo Martini heeft het als volgt samengevat: De kerk loopt 200 jaar achter.

Of zoals Paus Franciscus het zegt:

«Het concilie was een geweldig werk van de Heilige Geest... Nu, na meer dan 50 jaar, moeten wij ons de vraag stellen: Wat hebben wij met de 'Heilige Geest' van het concilie gedaan? Wat is er hiervan te bespeuren in de huidige kerk?- Niets.»

Vandaag, in 2014 bevindt zich de Rooms Katholieke Kerk in Europa, dus niet alleen in Nederland en zeker niet alleen in Roerij en Eerschot in een tot nu toe ongekende crisis. Daarom moeten we deze prachtige kerk sluiten.

Maar ik heb de oprechte hoop, dat wij met paus Franciscus als katholieke kerk een acceptabel antwoord op deze kerkelijke en maatschappelijke vraagstukken zullen vinden.

We moeten dan wel op zoek gaan met de vragen van de hedendaagse mens, met het levensgevoel van 2014, naar bronnen uit Schrift en Traditie, die zin en houvast geven in soms barre omstandigheden.

We moeten werken aan een geloofwaardige kerk, temidden van een steeds meer seculiere en individualistische samenleving.

Ik zeg temidden en niet tegen of opgaand in die samenleving. Want we moeten de mensen daar ontmoeten waar ze zijn en niet daar waar wij ze graag zouden willen hebben. En als we midden in die samenleving staan, dan kunnen we alleen Kerk zijn door: te leren, te vieren en dienstbaar te zijn.

Want deze drie zijn onlosmakelijk aan elkaar gekoppeld.

Kerk is alleen daar waar geleerd, gevierd en gediend wordt temidden van de hedendaagse samenleving.

Bisschop Bergoglio, de huidige Paus Franciscus, heeft priesters voorgesteld een garage te huren, een bereidwillige leek te zoeken en hem de taak te geven om daar een beetje bij de mensen te zijn, catechese te geven en zelfs de communie te brengen aan de zieken of aan anderen die deze willen ontvangen.

Een pastoor zei, als hij dat zou doen, de gelovigen niet meer naar de mis zouden gaan. "Wat is dat nu!" riep de paus toen. "Gaan er nu dan zoveel naar de mis?". "Nee", was zijn antwoord.

Het sluiten van deze kerk laat ons dan ook een uitdaging zien — temidden van onze samenleving.

De uitdaging is dat wij onze identiteit als mens en als kerk niet meer zoeken in de grootsheid van gebouwen of uiterlijkheden, maar dat wij haar zoeken en vinden in Jezus de gekruisigde en opgestane zelf, die zijn leven geeft voor anderen, gedreven door een liefde waarin hij zich overgeeft aan God en zich in dienst stelt van mensen.

Wanneer we gedreven worden door de liefde zal de crisis ons niet onderuit halen, hoeveel pijn en verdriet het ons ook kost.

Wanneer we gedreven worden door deze liefde zal de angst ons niet overwinnen. We hoeven dan immers ons leven niet meer hardnekkig in eigen handen te houden.

Wanneer we gedreven worden door deze liefde zal het verdriet en gemis om dit mooie eigentijdse kerkgebouw ons niet onderuit halen.

De zin van ons christen zijn blijft verborgen zolang wij vragen: "Wat baat het? Wat is de winst? Wat verdienen wij ermee? Wordt de kerk weer groter? Zal de kerk weer bloeien en groeien?"

Maar geloof en liefde zijn ons gegeven om er voor elkaar te zijn .

Geloof en liefde zijn ons gegeven om in de voetstappen van Jezus onszelf te buiten te gaan, onze comfortzone te verlaten. Om solidair te zijn met hen die lijden: armen, zieken, daklozen, asielzoekers en gevangenen, gedreven door Gods liefde. Dat zal de samenleving en uiteindelijk ook de kerk geluk en toekomst brengen.

De crisis van vandaag vraagt om de weg van de liefde.

En die weg kan ook vandaag weer vanuit een kas beginnen, zoals toen in 1962, of vanuit een garage, in plaats vanuit een prachtige monumentale kerk.

Tot slot: respect, waardering en dank aan alle mensen die zich gedurende 52 jaar hebben ingezet voor "de parochie van De Goede Herder" en bijna 48 jaar voor "de kerk van De Goede Herder". Het was zeker de moeite waard! Dank u wel! En het zal weer de moeite waard zijn in welke vorm dan ook.

Amsterdam / Sint-Oedenrode, 5 april 2014,
drs. Martin Schneeberger, pr.
(met veel voldoening pastoor in deze kerk van 1989 tot 2000)